

AIKAMME VAKAVUUS

(Itsenäisyyspäivänä jouluk. 6:tenä 1942 Tampereella P. E:n Kannatusliitossa pidetty esitelmä.)

Yleinen käsitys teosofien kesken H. P. Blavatskyn tuomien teosofisten oppien ja opetusten tarkoituksesta näyttää olevan se, että niiden avulla ihmisten kasvava äly saisi suuremman liikkumistilan. Ahtaaseen dogmatiikkaan vajonneiden kirkkojen ja uskontokuntien opit ja teoriat eivät enää jaksaneet tyydyttää länsimaalaista järkeä. Materialismiin vajonneen tieteen kankeat selitykset taas eivät kyenneet ratkaisemaan elämän ja kuoleman syviä kysymyksiä, eikä edes planeettamme ja koko olemassaolomme alkuvaiheita, ei ihmisen alkuperää, eikä hänen sielullis-henkistä rakennettaan. Uskonnot ja kirkot, sekä suuri spiritistinen liike olivat antaneet maailmalle käsityksiään ihmistajunnan mahdollisesta jatkumisesta kuolemankin jälkeen, herättäen epäilyä tieteen suuriin saavutuksiin. Filosofiat taas leijaili kokonaan ajatuspöytäselmien varassa, eikä voinut antaa mitään, mitä olisi voinut sanoa tiedoksi. Tätä aatteiden ja olettamusten sekasotkua oli lähetetty selvittämään H. P. Blavatsky, tuomaan maailmalle teosofista sanomaa. Tässä sanomassa hänen tuli repiä sokkonaamiot tieteeltä, filosofialta ja uskonnoilta, hajoittaa spiritistien valheellinen henkiskuo, sekä näyttää maailmalle, että okkultismin ja metafysiikkankin vainioilla oli tehtävä ero haavekuvien ja tiedon välillä; että vaikka nämä asiat päältäkatsoen näyttävätkin olevan juoksemista heiluvilla hetkeillä, ne silti ovat asioita, joista myöskin voidaan tietää. Hänen tuli antaa selvä ja loogillinen käsitys maailmankaikkeuden rakenteesta, aurinkokuntien ja planeettojen synnystä, jumaluuden kaikkiallisuudesta, kehittyvien jumaltajuntojen ja logoshierarkiojen tehtävästä; näyttää, että ihminen on kehittyvä olen-

to, yhtä jumaluuden ikiolemuksen kanssa — joka vuosimiljoonien kuluessa on käynyt kokemuksen koulua ja edelleen tulee käymään: luovien jumalien korkeuksiin. Hänen tuli opettaa, että oli olemassa tajunnan tasoja, joissa ainekäsitys on aivan toinen kuin meidän näkyväisessä maailmassamme, ja joissa kaikissa kehityksen laki vaikuttaa. Jälleensyntymisen ja karman lait hänen tuli uudelleen asettaa ihmisten nähtäväksi, jotta he ymmärtäisivät, että ihmisen tuli, ja että hänellä oli tilaisuus tehdä työtä itsensä kanssa, noustakseen nykyiseltä eläimen tasoltaan ihmiseksi, ja omilla ponnistuksillaan auttaa ja edistää jumalien suunnitelmia häneen itseensä ja koko olemassaoloon nähden.

Tätä kaikkea ja paljon muuta tuli H. P. B:n selittää maailmalle. Ja meidän täytyy tunnustaa, lukiessamme hänen teoksiaan, että hän teki työnsä taidolla ja perinpohjaisuudella. Tämä kaikki annettiin ihmisille sitä varten — näin tuntuu olevan yleinen käsitys teosofisessa maailmassa —, että meidän järjellemme tulisi enempi liikkumatilaa, avautuisi suurempia näköaloja, sekä, jos mahdollista, muutamat yksilöt siellä täällä — saatuaan järkensä valaistuksi — alkaisivat todenteolla etsiä totuutta, ryhtyisivät tutkimaan syntyjä syviä.

Tämän kaiken voimme mekin alleviivata. Sitä varten teosofinen sanoma maailmalle annettiin. Mutta H. P. B. puhui myöskin täydellisistä ihmisistä, viisauden Mestareista, joiden lähetti hän sanoi olevansa. Hän antoi ymmärtää, etteivät Mestarit lähettäneet häntä vain kuin viihdytyksen vuoksi, jotta ihmisten aika kuluisi uusien asioiden parissa askarrella. Sitäpaitsi osoittautui, ettei myöskään ihmisten tiedonjano ollut niin

valtava, että he ilolla ja ylenpalttisella riemulla olisivat vastaanottaneet uusia aatteita. H. P. B. puhui Mestareista vakavassa äänilajissa. Mestarit olivat kauan tätä työtä suunnitelleet ihmiskunnan auttamiseksi. H. P. B. antoi ymmärtää, että ihmiskuntaa, ja varsinkin länsimaita, uhkasi vakava vaara, ellei teosofista sanomaa oteta vastaan.

Hän vihjaili, että Eurooppa vajoaisi sellaiseen kaahujen mereen, jonkalaista sen historia ei ennen ole kokenut. Euroopan kansoilla oli edessään vaikea karma, joka uhkasi tuhota koko länsimaisen sivistyksen. Mutta jos teosofinen sanoma otetaan vastaan, jos se saavuttaa ymmärtämystä niin valistuneiden piirien kuin joukkojenkin miellissä, silloin on mahdollisuus, että kerääntynyt uhkaava voima voidaan kääntää uusille urille: ihmiskunnan onneksi ja hyvinvoinniksi.

Tämä oli se pääasia, jota varten teosofinen sanoma maailmalle annettiin. Kuitenkin se näyttää jääneen sivuseikkaksi, jopa kokonaan unohtuneenkin teosofien mielistä. Teosofisella vainiolla alkoi kasvaa muunkinlaisia kukkasia. Ilmestyi opettajia, psyykkisillä kyvyillä varustettuja ihmisiä, jotka puhuivat teosofian edistymisestä; kuinka teosofinen tieto kasvaa ja kirkastuu, kuinka H. P. B. saattoi erehtyä, joten hänen opetuksiaan oli korjattava. Koska H. P. B. aikanaan perusti esoteerisen osaston sitä varten, että hän olisi saanut edes muutamia ihmisiä ymmärtämään teosofian todellista tarkoitusta, jatkoivat nämä toiset opettajat hänen alkuunpanemaansa työtä, lisäten kuitenkin omaa viisautta näihin opetuksiin. Nämä uudet opettajat esiintyivät oikeaoppisuuden auktoriteetilla, joka johti Teosofisen Seuran yhä toistuviin jakautumisiin. Yhdistävää veljeys, suvaitsevaisuus ja luottamuksellinen yhteistyön voima hävisi. Tähän kaikkeen oli kuin „koira haudattuina”: kirkas totuuden näkemys himmentyi ihmisiltä.

Uudet opettajat puhuivat mm. eri tajunnan tasoista, miten aine taso tasolta yhä ohenee ja kirkastuu, kunnes henkin on kuin jonkinlaista ohutta ainetta, hyvin ohutta kylläkin. Tajunnan ja aineen kaksi napaa häipyivät näinollen olemattomiin. Ja teosofiasta, joka sekoitettiin näihin psyykkisiin tutkimuksiin,

tuli eräänlaista „henkistä materialismia”.

Samaan suuntaan kävi tutkimukset ihmisen suhteen. Piirreltiin kuvia ihmisen eri käyttövälaineista, auroista, kuinka se näytti hienommalta ja kauniimmalta, mitä korkeammalle tasolle tultiin; kunnes syyruumis oli vain kuin ohut saippuakupla. — Syyruumis, josta H. P. B. sanoi, että se on niin suuri mysteeri, ettei siitä kannata edes puhua, ja josta Pekka Ervast sanoo, että se on niinkuin atoomi, joka sana ei selitä mitään, ja että se on kokoonpantu korkeammasta eetteriaineesta, muistieetteristä. — Näiden aurojen värioloistosta päätettiin, että se ja se tunne tai ajatus on sen ja sen väristä, viha esim. tulipunaista ja autuus taivaan sinistä. Ja taaskin hävisi totuus näkyvistä. Unohtui veljeyden ja henkisen itsekasvatuksen siveelliset ohjeet ja perusteet. Teosofia ei enää ollut ihmisten siveellisen kasvun yllyttäjänä, vaan psyykkisten kykyjen. Jos joku vain kyllin hyvin näki niin ja niin monennelle astraaliselle tai älylliselle tasolle, oli hän kyllin suuri auktoriteetti huomauttamaan esim., että kyllä on kaunista ja kehittäväää tappa tuon vihollinen, kun se ei vaan tapahdu vihasta.

H. P. B. sanoi joskus, että tulee aika, jolloin teosofitkaan eivät enää tiedä, mitä on teosofia. Tämä aika on jo tullut, ei sitä kannata enää odottaa. Mutta hän sanoi myöskin — hyvälle ystävälleen ja auttajalleen kreivitär Wachtmeisterille —: „jos sinä silloin vielä elät, niin käännä katseesi Pohjolaan, Suomesta tulee valo”. Tämäkin valo on jo tullut, ja se oli Pekka Ervast. Mainittu kreivitär näki sen, koska hän itse puhui tästä P. E:lle, puhui H. P. B:n toivomuksesta. Pekka Ervast mainitsee myöskin, että H. P. B. oli huutavan ääni korvessa, joka aukaisi tietä Herralle, ennusti Kristuksen toista tulemistä.

H. P. B:n ilmoittama teosofinen sanoma tähtäsi siis sen tuhon torjumiseen, joka ainakin Eurooppaa odotti. Kuinka suureksi hän tämän tuhon näki, sitä on vaikea päätellä, mutta se pohjolasta tullut Valo, joka Pekka Ervastin nimellä tunnetaan, näki kyllä tämän tuhon uhkan suuremmaksi, koko maapalloa kärsittäväksi. Voimme siitä lukea Christosofiaista, sivu 81 seuraavaa:

„86. Koska jumalan valtakunta keran toteutuu maan päällä, onko se siis 'jumalan suunnitelma' eli 'aika-kausien suunnitelma' maailman ja ihmiskunnan hyväksi?

On. Taivaat ja maat muuttuvat uusiksi, kun ihmisten hengissä ja sydämissä tapahtuu jumalan valtakunnan tulemus. Tätä 'jumalan lasten eli poikain ilmestymistä', kuten apostoli sanoo, 'odottaa huokailen koko luomakunta'.

87. Onko tietoa ajasta, milloin se tapahtuu?

Isä yksin tietää hetken. Mutta se tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa, ja kaikki ne sielut, jotka eivät silloin ole valmistautuneet, erotetaan muusta ihmiskunnasta ja siirretään toiseen taivaankappaleeseen; jäljelle jäävät ne, jotka jo ovat jumalan valtakunnan kansalaisia tai ovat siksi tulemaisillaan.”

Tekee nyt mielen kysyä: milloin teosofisten oppien mukaan maapallon kuolema olisi odotettavissa? Mitä P. E. tarkoittaa maapallon kuolemanuhkalla? Siinä kuvastuu kuin vanha kirkollinen käsitys maailmanlopusta ja viimeisestä tuomiosta, joka tapahtuu Kristuksen toisen tulemisen jälkeen, jolloin pahat eroitetaan hyvistä. Entä teosofiset opit maailmankaudesta, luomispäivistä ja roduista? Tiedämmehän Pekka Ervastian selittäneen myöskin niitä. Löytäisimmeko niistä ratkaisua? Kerratkaamme sentähden vähän näitä asioita.

Maapalomme sanotaan nykyisin elävän järjännessä luomispäivässään ja yli puolet siitä on jo kulunut. Maaketju on järjestyksessä neljäs ketju, joten sen aineellisin pallo eli kehitystaso on syvimmällä aineessa kuin vastaava pallo muissa ketjuissa tässä järjestelmässä. Aineellisimman kohtansa saavutti maapallo tämän neljännen luomispäivän ajan, joten viidennessä juurirodussa, jossa me nyt elämme, alkaa elämä vetäytyä jälleen ylöspäin. Kehitysjärjestelmämme edellisissä ketjuissa kehitys kokonaisuudessaan kulki ainetta kohti, niin että esim. edellisen ketjun, kuuketjun eli kuukauden alin ja aineellisin pallo, kuu, joka kautensa elinaikana oli eetterinen pallo, vielä kuolemansa jäl-

keenkin kulkeutui aineellistumista kohti, tiivistyen kemiallisfyysilliseksi aineeksi, samalla kun se supistui suuresti kooltaan. Samaten tämän maaketjun eli maakauden ensimmäiset kolme ja puoli juurirotua oli laskeutumista yhä syvimmälle aineeseen, kunnes ketjumme ja samalla koko seitsenketjuisen kehitysjärjestelmämme aineellisuuden nadiiri saavutettiin, kuten jo sanottiin, neljännen juurirodun aikana. Maakaudessa on siis jäljellä vielä osa viidettä juurirotua ja sitten kuudes ja seitsemäs juurirotu. Näissä jäljellä olevissa juuriroduissa on kehityksen suunta aineesta pois päin. Samoin on laita vielä kolmen syntymättömän luomispäivän, jotka seuraavat maakautta.

Samoin kuin jokaisen maailmankauden välillä on pitkiä aikakausia kestävä pralaja, lepotila, joka on yö olleen ja vielä syntymättömän maailmankauden välillä, on pieni pralaja, lepotila, jolloin planeetan sanotaan olevan pimennyksen tilassa. Huomaamme tästä, että koska jumalallinen tajunta kehityksen aallon muodossa useampien luomispäivien aikana on jatkuvasti painautunut yhä syvemmälle aineeseen, saavuttaakseen siitä yliotteen, on tämä maakauden puoliväli sangen kriittinen kohta. Tässä tarvitaan jotakin ihmeellistä vipusinta, joka kehityksen kulun käännyttää takaisin alkulähteitään kohti. Jos ajatellaamme kehityksen tarkoituksen olevan, että jumalallinen tajunta saavuttaisi yliotteen aineesta, niin se tajunta, joka ihmisissä ilmeni neljännen, atlantilaisen juurirodun aikana, ei vielä ollut siinä tilassa, että se tämän yliotteen olisi saavuttanut. Kehityksen aallon piti jonkun aikaa aivankuin tottua tilanteeseen, asettua aivankuin johonkin mietiskelytilaan, ennenkuin maan päälle saattoi ruumistua ne valitut ihmiset, jotka aineen voittajina pystyivät olemaan noina käänteentekevinä vipusimina. Suuri ihmiskunta on vieläkin sangen kaukana siitä tilasta, josta voitaisiin sanoa, että senkautta jumala hallitsisi ainetta. Sen aika on joskus kaukaisessa tulevaisuudessa. Ainoastaan jotkut valitut yksilöt, vuosimiljoonia siihen valmistuttuaan, ovat kosmilisten voimien myötävaikutuksella auttaaneet koko ihmiskuntaa.

Ajatellessamme edellämainittuja P.

E:n sanoja maapallon kuoleman uhkasta, huomaamme, että kysymys on meidän ihmiskuntamme suhteesta jumalan valtakuntaan. Emme näinollen voi asettaa maapallon kuolemanuhkaa johonkin ketjumme loppuvaiheeseen, sillä siihen mennessä meidän jo viimeistään on saavutettava mestariaste, joten jumalan valtakunta jo ajat sitten on ollut alustavasti toteutuneena maan päällä. Entä luomispäivien välinen pimennystila? Mutta eihän se ole maapallon kuolema, se on uni, jonka aikaansaa välttämättömyys. Se kuuluu kehityssuunnitelmaan, eikä siinä ole mitään uhkaa. Uhka merkitsee, että uhanalainen tapahtuma voidaan myöskin välttää. Eihän ihmisenkään unentarvetta voida tehdä tyhjäksi väkivaltaisain keinoin tai voimakkailla pillereillä. Luonto vaatii osansa ihmisen suhteen, miksi ei myöskin planeettamme suhteen. Huomaamme myöskin, ettei planeettamme eri luomiskausien välillä elementtejä häviä koska sanotaan, että esim. viidennessä kierroksessa tulee yksi elementti lisää. Yksi eetterinen elementti tulee toimivaksi ja aistimillamme havaittavaksi. Eihän nyt tuntemiemme elementtien silti tarvitse pysyä siinä tilassa, missä ne nyt ovat, mutta niiden perusominaisuudet säilyvät. Koska kehitys kulkee aineen henkevoitymistä kohti, niin ainekin vähitellen ohenee ja kirkastuu, eli niinkuin H. P. B. jossain viitsaillee, että kaikki ohenee ja pehmiää, yksinpä ihmisten aivotkin. Miksikä muuksi kuin materian ohentumiseksi voimme sanoa eräiden atoomipainoltaan raskeampien metallien, radioaktiivisten aineiden perusmuotojen, uraanin ja toriumin jatkuvaa hajaantumista, joista tuloksena on mm. helium, vedyn ohella kevein kaasu. Jos radioaktiiviset aineet olisivat maapallon kapaloitilasta asti jatkuvasti hajaantuneet, niin epäillä sopii, tokko niiden alkuelementtejä enää olisi olemassa.

Huomaamme siis, ettei P. E:n kuvaama tapahtuma kuulu kehityssuunnitelmaan, vaan on se mahdollisuutena olemassa tässä järjestelmässä. Niinkuin maailmoja luotaessa tapahtuu epäonnistumisia kiertävien pyrstötähtien muodossa, on tajuntojen kehityksessä myöskin mahdollisuus, että suurien käännekohtien aikana vallitsevien ylimenotilojen jälkeen tajuntojen painuminen ainee-

seen ei joka kohdassa jaksakaan pysähtyä. Silloin tarvitaan erikoisia kosmoksista tulevia voimavuodatuksia, jotka vipujen tavoin kääntävät uhkaavat olot oikeille raiteilleen. Se saattaa samalla olla myöskin viimeinen tuomio, jolloin osa ihmiskunnasta täytyy siirtää toiselle planeetalle harjoituksiaan jatkamaan.

Koska siis jumalan valtakunta toteutuu maan päällä? Pekka Ervastian sanoilla:

„Kun ihmiset noudattavat Jeesuksen elämän ohjeita ja elävät hengessä isän yhteydessä, täyttään hänen tahtonsa pienimpiä vivahduksia. Kun ei enää suututa eikä vihata, ei himoita, ei valehdella, ei harjoiteta väkivaltaa, ei käydä sotia, ei tuomia, ei vangita, ei varasteta, ei tapeta, — sanalla sanoen, kun pakolla ei enää ole valtaa ihmisten yli.” (Christosophia, sivu 80.)

Kun siis ihmiset yleisesti omaksuvat Jeesuksen viittaaman elämäntien, seuraten sitä suurin joukoin hengessä ja totuudessa, tapahtuu taivasten valtakunnan tuleminen maan päälle. Maapallo kokonaisuudessaan kulkee puhdistuksen tietä ja uudestisyntyneiden luku on suuri.

Miten kaukaiseen tulevaisuuteen tämän voimme asettaa? Pekka Ervast selittää, että kuudes juurirotu on jo okkultisesti pantu alulle samalla, kun tämän viidennen juurirodun kuudes alarotu. Jokaisessa juurirodussa taas esiintyy uusi aisti, joten kuudennessa juurirodussa sanotaan kehittyvän astraalisen selvänäköisyyden. Tässä viidennessä juurirodussa on kehittynyt haju-aisti, eikä taida planeetallamme enää olla monta haju-aistitonta ihmistä. Olemme nyt siivuttaneet rodun puolivälin. Tämän mukaan voimme ajatella, että astraalinen selvänäköisyys tulee kehittymään ihmisellä johonkin määrään jo kuudennen juurirodun puoliväliin mennessä. Tästä seuraa, että kykenemme aistitsemään toistemme sieluelämän ilmauksia ja sielullis-henkisiä asenteita. Ajattelkaamme, mitä siitä seuraisi jos nykyiset valkoiset barbaarit olisivat silloin vallassa. Nyt armahtaa henkisen tien kulkijaa ihmisten sokeus, mutta silloin olisi sekin poissa. Kehitys näyttää olevan kovin hidasta, tokko koko ihmiskunta siihen men-

nessä kasvaa niin paljon, että se jak-saisi sulattaa uuden aistin vaatimuk-sia? Eikö pikemminkin olisi odotettavis-sa Atlantiksen musta aika kaikkine hir-muineen ja kauhuineen. Eikä se silloin rajoittuisi yhteen mantereeseen, se kä-sittäisi koko maapallon. Atlantiksen ih-minen ei vielä tiennyt käskystä: „älä vastusta sitä joka on paha”, mutta tule-vaisuudessa se on ihmisten elämänohje. Atlantiksella sotivat mustat ja valkoi-set tulella ja miekalla, mutta uuden lii-ton ihminen ei sodi. Olisiko silloin hen-kisen tien kulkijalla tilaa maan päällä?

Jos näin olisi, ei kehityksen laki pi-täisikään paikkaansa ihmisiin nähden. Pekka Ervast näkee kuitenkin kuuden-nessa juurirodussa kauniin ajan, kun ihmiset näkevät, että materialistinen maailmankuva perustuu valheeseen. Sil-loin he suuremmalla ponnella pyrkivät löytämään henkisiä arvoja elämälleen. Täten ymmärrämme, että kuudes juuri-rotu on kuin jumalan valtakunnan portti ja että ainakin sodat käyvät silloin mah-dottomiksi. Sentähden tämä viimeinen tuomion aikakausi täytyy alkaa aikai-semmin. Kuudes juurirotu ei enää saata olla nykyisen kaltaista helvettiä maan päällä.

Mutta kuudes juurirotu on jo pantu alulle. Tästä ymmärrämme, kuten J. R. Hannula — nojaten P. E:n lausuntoon — on esittänyt, että tämä viimeinen tuo-mion aikakausi on nyt ratkaisevas-ti alkanut. Maapalloa on myöskin uhannut kuolema hyvin vakavasti ja sentähden on noiden kehityksenpyörää kääntävien vipujenkin täytynt jo esiin-tyä. Muutenhan ei jumalan valtakunta koskaan voisi toteutua maan päällä. Koska maailmankaukaisuudessa vallitsee kau-nis avunannon laki, voimme ymmärtää, että sillä kriittisellä hetkellä, jolloin koko maailmankausijärjestelmämme te-ki täyskäännyksen kehityksessään, oli välttämätöntä, että itse suuresta kos-moksesta annettiin maapallolle apua. Se apu annettiin Logoksen kolmen olemus-puolen merkeissä, joita vastaanottamas-a fyysillisellä tasolla oli, niinkuin J. R. H. sanoo, Buddha, Jeesus Natsarealainen ja Pekka Ervast.

Missä muodossa tuo kuolemanuhka on planeetallamme esiintynyt? Kristuksen vastakohtaa sanotaan Antikristukseksi, mutta mitä se tarkoittaa? Eiköhän se

tarkoita jotakin ruumiillistunutta aate-ta? Jos Kristus, personoituneena Jeesuk-sessa, edusti henkeä, täytyy Antikris-tuksen silloin olla aineen, materian per-sonoituma. Henkisen elämän ja koko ju-malallisen suunnitelman vastakohta ja uhka on ruumiillistunut materialismi. Niinkauan, kun tämä aate oli tajunnan tasoilla, ei sen uhkaava luonne ollut niin-kään havaittavissa, mutta kun se alkoi ruumiillistua kansojen elämään, oli siitä tulokset pian näkyvissä. H. P. B. lausui aikanaan materialisteille ankaria sano-ja. Koska sosialismi aikanaan kihlautui materialismin kanssa, synnytti se kalta-ensa lapsen, bolshevismin. Tämän lap-sen tajunnassa ihmisyyys on menettänyt kaiken merkityksensä. Merkitystä on ainoastaan aineellisilla arvoilla ja ruu-miillisilla nautinnoilla. Henkistä elämää ei voi olla, koska ihminen on vain ruu-miillinen olento. Sen tajuntakin johtuu vain joistakin käymisprosesseista aivois-sa. Mutta koska se sosialismilta peri us-konsa ihanteisiin, jouduttiin siihen, ettei ollut aikaa tehdä tästä ainemaailmasta-kaan nautinnon paratiisia ennenkuin ko-ko maailma on omaksunut samat ihan-teet. Sentähden tuli kaikki voimat koh-distaa yksinomaan tähän maailmanpa-rannukseen ja se voima, joka tähän kel-pasi, oli bolshevistinen propaganda ja aseellinen mahti. Tämän aatteen ilmauk-sia on maailma täynnänsä, mutta koka-naan ruumiillistumaan se pääsi Venä-jällä. Tämä ruumiillistunut materialismi oli se kuolemanuhka, joka, jos se olisi saanut tai saisi maailman hallintaansa, panisi ihmiset sellaiseen pakkopaitaan, että nauru hyytyisi monen sen aatteen kannattajankin huulilla. Missä muodos-sa tahansa nousisi vastustusta sitä vas-taan, se kukistettaisiin verisesti. Kaikki henkiset arvot vedettäisiin lokaan ja ar-vonmittana olisi ainoastaan raaka voi-ma. Silloin ehkä lopulta tulisi näennäi-nen maailman rauha, jota ylläpitäisi aseellinen hirmuvalta ja ihmisten itse-suojeluvalisto; todellinen kuolemanrauha, joka vähitellen johtaisi siihen josta P. E. jossakin mainitsee, että „maapallo saattaa kylmetä; mihin silloin joudum-me”.

Onko tämä uhka nyt tullut poistetuk-si? Siihen voisimme vastata, että kaikki lopulta riippuu jumalallisten voimien ja ihmisten yhteisestä ponnistuksesta. Kor-

keampien voimien taholta kyllä on tehty, mitä tehtävissä oli, loppu on meidän ihmisten tehtävä.

Kautta ihmiskunnan historian on Valkoisen Veljeskunnan taholta lähetetty maailmaan tietäjiä, profeettoja ja uskontojen perustajia, jotka ovat olleet välttämättömiä apuja kukin ajallensa, kunnes viimeisten parintuhannen vuoden aikana on apua annettu myöskin aurinkokuntamme ulkopuolelta. Näemme ensinnäkin Buddhan, joka valistuneen järjensä kirkaalla liekillä valaisi pimentynyttä maailmaa. Senjälkeen esiintyi Jeesus Natsarealainen, jossa Jumalan Poika, kosminen Kristus-tajunta pääsi aineellisen maailmamme sisälle. Huomaamme, että jumala, kosminen Kristus pääsi Jeesuksen persoonassa niin lähelle fyysillisistä maailmaamme; sai aineesta niin suuren ylitöteen, että hän omalta koldaltaan voitti planeettaamme uhkaavan suurimman vaaran, kuoleman. On aivan kuin planeettamme eetterisessä puolessa kuoleman kärki olisi tullut katkaistuksi, sillä siihen asti kosminen Kristus laskeutui — kunnes sitten tuli viimeinen suuri kosminen apu. Huomaamme, että Valkoisen Veljeskunnan taholta lähetettiin useampiakin edelläkäyjiä valmistamaan tätä suurta ponnistusta. H. P. Blavatsky pani alkuun teosofisen liikkeen. Häntä avusti Rudolf Steiner antroposofisella työllään, sekä omalla tavallaan Leo Tolstoi, selittäen Jeesuksen opetuksia, etenkin Vuorisaarnaa oman mystillisen kokemuksensa valossa. Näitä olivat kuin huutavan ääniä korvessa, jotka ravistivat ihmisiä hereille näkemään mitä tuleman piti. Kosminen Isä-tajunta laskeutui kemiallisfyysilliselle tasolle asti ja otti muodon Pekka Ervastissa, joten kuoleman kärki tuli katkaistua myöskin näkyväisessä maailmassa. Näistä asioista voimme saada täydellisen selvyyden Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan kirjoista, joten emme niihin tarkemmin syvenny.

Kuten jo sanoimme, on korkeampien valtojen taholta tehty, mitä tehtävissä oli, joten loppu on meidän ihmisten tehtävä. Nyt on maailmalle annettu apu järjen, tunteen ja tahdon linjoilla, eikä se apu ole ainoastaan kirjoista luettavaa tietoa, vaan vaikuttavat ne dynamisina ihmisten sieluelämässä. Jeesuksen jälkeen heräsi ihmisten omatunto sillä ta-

valla, että he kykenivät näkemään ihanteen silmänsä edessä niin kirkaasti, että se valaisi heidän persoonallisen huonoutensa syvimpiä sopukoita. Tämä synnytti synnintunnon ja uuden ristiriidan ihmissieluissa. Mutta tämä ihanteen näkeminen on samalla ollut suurena apuna ja voimanlähteenä meille. Se on kannustanut meitä ponnistuksiin henkisten arvojen löytämiseksi, sellaisiin ponnistuksiin, joihin emme muuten olisi pystyneet.

Tämä viimeinen kosminen muodostus tuli tahdon linjaa pitkin ja vaikuttaa se tekojen maailmassa. Se vaikuttaa suurena tarmona ja toiminnanhaluna. Nyt pitää jokaisen takoa kun rauta on kuumana. Kukin takoo taipumustensa mukaan, ken hyvää, ken paha, ken elämää, ken kuolemaa. Koska ihmissielussa eläin on voimakas, nousee sen tarmo ensiksi pinnalle; kunnes vähitellen tulee ristiriitä ihmissieluissa tahdon ja tekojenkin tasoilla. Huomaamme yhä selvemmin, mikä on Isän tahto. Ja kun tämä meille kirkastuu, joudumme sisäsamme kuin tuomioistuimen eteen, joudumme tekemään tiliä oman tahtomme ja Isän tahdon välillä. Minkälainen on tahtomme, sellaisia ovat tekomme. Jos tahtomme hyvää, teemme sitä myöskin.

Tällä tavalla on meille annettu käytäväksemme uusia voimia, joiden myötävaikutuksilla meidän tulee toteuttaa niitä opetuksia, joita Mestarit opettavat. Eihän jumalan valtakunta täällä tekojen maailmassa toteudu, ellei sitä toteuteta. Eikä jumalan valtakunnassa käytetä valtakeinoja eikä pakotteita. Sentähden ei ole muuta mahdollisuutta, kuin että ihmisyksilöt omassa elämässään sitte toteuttavat. Kun näitä yksilöitä on paljon, muuttuu koko elämä pallollemme.

Sanoimme jo, että näitä kosmellisia tapahtumia valmistettiin Valkoisen Veljeskunnan taholta. Pekka Ervastian kirjoista selviää, että tätä tapahtumaa oli valmisteltu kauan. Jo sen kansan tulevaisuutta, jossa Pekka Ervast oli syntynyt, oli valmisteltu vuosituhannet. Olihan tarkoitus, että se kansa ensimmäisenä ottaisi vaarin opettajansa opetuksista, sulattaisi ne itseensä, jotta syntyisi sellainen patteri, jonka voima riittäisi koko maailmalle. Sentähden ei riittänyt, että se kansa olisi elänyt toisten armoilla, vaan sen täytyi olla itsenäi-

nen valtio, joka voi päättää omista asioistaan. Koska Suomi kuitenkin ei ollut itsenäinen P. E:n saapussa, joutui hän elämänsä aikana myöskin toimimaan tämän asian hyväksi. Pitkin alkavaa työkauttansa hän ainakin pienemmissä piireissä puhui, että Suomi kulkee itsenäistymistä kohti, ja kehoitti valmistautumaan sitä aikaa varten. Se aika myöskin koitti. Mitä sen edellä tapahtui näkymättömässä maailmassa, siitä on käsitystä ainoastaan harvoilla.

Ne tapahtumat olivat kuitenkin siksi ratkaisevia, että hyvällä syyllä voimme sanoa Suomen saaneen itsenäisyytensä Pekka Ervastian ansiosta. Suomi sai itsenäisyytensä juuri sitä varten, että Pekka Ervastian työ löytäisi täällä toteuttajansa. Suomelta odotettiin ja odotetaan yhä edelleen paljon. P. E. toivoi, että Suomen kansa, saatuaan itsenäisyytensä asettomasti, osaisi antaa arvoa hänen kristosofiselle sanomalleen, ja nostaisi vanhat ja uudet tietäjänsä kunniaan. Silloin olisi ulkonainen este pois ja kirkoistakin saattaisi muodostua totuuden temppeleitä, joista uhoisi Vuorisäärnan elävä henki. Kansan usko kristosofisen totuuden voimaan kasvaisi kasvamistaan. Se osaisi alistaa aineen palvelemaan hengen asioita. Tähän syntyi mystério-opisto, joka P. E:n sanoilla: „olisi elävänä, näkyväisenä yhdyssi-teenä ainemaailman ja hengenmaailman välillä”. Täällä kävisi ihmiset ympäri maailmaa oppimassa elämän ja kuoleman salaisuuksia, oppimassa todellista kristinuskkoa, kristosofiaa, uutta maailmanuskontoa. Suomessa olisi kuin suuri hengen tuli, totuuden roihu, jonka loiste näkyisi kauas pimeään maailmaan. Uudestisyntyneiden luku kasvaisi niin suureksi, että kerran tapahtuisi se ihme, jota ei vielä koskaan ennen ole tapahtunut: Suomen kansa tulisi kansana kuolemattomaksi. Mitä salaisuuksia tämä sisältäneekin, sitä voimme hämähämästi aavistella, että kuudennen juurirodun valitulla alkujoukollakin tulee maan päällä olla Pyhä Maa pohjoisessa, maa, joka on kuin paratiisi.

Kiittämättömyys ja ymmärtämättömyys ovat maailman palkka. Sitä ovat saaneet aina kokea suuret hengen sankarit. Sitä sai kokea myöskin Pekka Ervast. Sekin vähäinen joukko, jonka hän sai kootuksi ympärilleen, ei edes äly-

sään jaksanut kohota sille tasolle, että totuus olisi kirkastunut. Mutta — kiitos sallimukseen — oli sentään yksi hänen oppilaistaan, joka osasi uhrata koko elämänsä hänen asialleen ja ottaa uusi sanoma niin kuoleman vakavasti, että totuus kirkastui. Tämä yksi, J. R. Hannula on toisille paljastanut, mikä jäi pimeäksi. Häntä saamme kiittää siitä, että nyt alamme käsittää asioita kyllin laajasti — voidaksemme lasketulle pohjalle jatkaa kauaskantoista työtämme. Mikä Pekka Ervastian elässä epäonnistui, se saattaa toteutua vielä. Se ainoastaan lykkääntyi eteenpäin, ja kansat joutuvat kärsimyksillään maksamaan tapahtuneet epäonnistumat, sen velkamme, ettemme osanneet ottaa asioita niin vakavasti, kuin ennen syntymämme olimme luvanneet. Laiminlyöntiämme voimme korvata entistä kiinteämmällä otteella, jossa meitä kannustaa tieto siitä, että tämä työ on työtä, jota tehdään ikuisuutta varten. Se työ ei pääty kuolemassa, vaan seuraa meitä uuteen ruumistukseen, mukamme myös se panos, jonka olemme tässä elämässä hankkineet. Se on työtä koko ihmiskunnan tulevaisuuden eteen, ja kuuluu se jumalien suunnitelmaan — planeettamme kulkiessa yhä voimistuvaa kirkastumistaan kohti.

Artikkeli on skannattu PDF-tiedostoksi aikakauslehdessä Pohjolan Valo 1943/3 julkaistusta artikkelista.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkueräisestä poikkeavia kohtia. Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa heinäkuussa 2014
Jaakko Kesävuori